

fundatia culturala
targu-jiu
COLUMNNA

anul XXV nr.100/2

2021

ISSN 1453-7982

-serie nouă-

critică și cronică:

Zenovie Cârlușea
Cornel Munteanu
Victoria Stolojanu-Munteanu
Ion Trancău
Voichița Tulcan Macovei

proză:

Nicolae Rădoi

evocări:

Aurel Antonie
Gheorghe Cărbunescu
Grig M. Doboreanu
Alex Gregora
Romulus Modoran
Mircea Pospai

eseuri și studii:

Andrei Breabăn
Valeriu Butulescu
Ion C. Duță
Marius Iorga
acad. Gheorghe Păun
Cristina M. Petrovici
Vasile Ponea
Lazăr Popescu
Ion Mocioi
Maria-Lumița Rollé

poezie:

Radu Arbore
Ionuț Caragea
Ion Căpruciu
Gheorghe Cârstoiu
Ion Sabin Cerna
Virgil Ciucă
Nicoleta Crățete
Theodor Dume
Adrian Frățilă
Ion Gorjeanu
Ion Maria
Gheorghe Niculescu
Mila Parâng
Ion Popescu-Brădiceni
Florian Saiciu
Liviu Ioan Stoiciu
Mircea Tutunaru

restituiri:

Nicolae Diaconu
Barbara Jurkowska

cugetări și reflecții:
Gheorghe Grigurcu

reportaj:

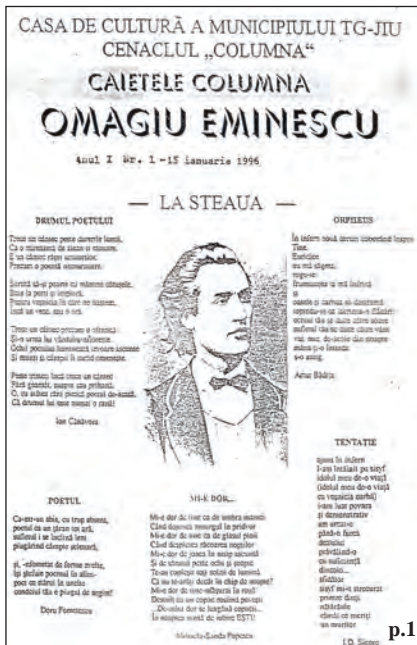
Ion Elena

interviu:

Paul Aretzu cu Simona Dumitrache

caietele COLUMNNA

REVISTĂ TRIMESTRIALĂ DE LITERATURĂ ȘI ARTĂ

traduceri:
Paula Romanescu

grafică:
Florin Preda Dochinoiu

Caietele Columnei

Marius Iorga

În data de 14 ianuarie 1997 a avut loc ședința de constituire a Societății Culturale „Columnna” în sediul Casei de Cultură a Municipiului de atunci, la care au participat membrii acelei perioade ai Cenuclului „Columnna”. Și, pentru că Tudor Voinea numai ce plecase dintre noi, pentru semnăturile membrilor fondatori s-a folosit tabelul făcut cu ceva timp în urmă, în care el era primul care sembase. Făcând parte din grupul de inițiativă, Marius Iorga a citit modelul de statut ce a fost apoi discutat și aprobat. În urma discuțiilor și a voturilor exprimate au fost constituite consiliul de administrație și comisia de cenzori, apoi, după depunerea actelor la Tribunalul Gorj Secția civilă, s-a înființat din punct de vedere juridic – prin sentința nr.37 din 21 martie 1997 – Fundația Culturală „Columnna” (până la urmă, fiindcă aveam condițiile îndeplinite, s-a decis înființarea unei Fundații culturale, fiindcă în Lege erau doar formele de „fundație” și „asociație”).

Unul din punctele statutului, conform art.22, era „Editarea revistei Caietele „Columnna”, iar la art.33 se prevedea: în cadrul Fundației culturale „Columnna” se vor efectua următoarele activități, conform art.40 din Legea 21/1924 și respectarea celorlalte dispoziții legale: a) cenuclul literar; ...; d) revista „Caietele Columnna”.

(continuare în pag. 4)

Iisus, Răscumpărătorul omului din păcate, devotat lui Iosif Trifa și idealurilor Oastei, Traian Dorz a avut același comportament, până la sfârșitul vieții! Chiar dacă grav bolnav, chiar dacă supus condițiilor grele ale temnițelor, chiar dacă urmărit pas cu pas și scriind frecvente memorii și note explicative, Traian Dorz a rămas în echilibrul lui Dumnezeu!

Vreau lângă Dumnezeu, să fiu mereu!

Oricât ar fi de greu, necazul meu,
Oricât voi suferi, cântarea mea va fi:

Vreau lângă Dumnezeu, să fiu mereu!

Pe-ndepărtate căi de-aș înnopta,
Și-o piatră căpătâi dacă aș avea,
Tot fericit aș fi, și-n vis aș glăsui:
Vreau lângă Dumnezeu, să fiu mereu!

Calea-mi în sus spre cer de s-ar îngusta,
Eu vreau mereu să sper că voi scăpa,
Căci nu-ndeșert alerg, ci știu pe ce drum merg;
Vreau lângă Dumnezeu, să fiu mereu!

Respectul și admirația autorului străbat toată cartea, ca niște raze de susținere pentru acest minunat caracter uman!

d) Politica statului român.

Este un plan narativ excelent construit de domnul Al Florin Țene, cunoscător și analist profund al momentelor fundamentale din istoria României. Aceste pagini cuprind adevărate scene extrem de vibrante din perioade grele ale istoriei noastre: Primul și Al Doilea Război Mondial, guvernarea legionară și nu în ultimul rând

descrierea extrem de sinceră, cu mizerii și nedreptăți, a epocii comuniste.

Perioada comunistă este străbătută de laitmotivul nemiloasei securități, care l-a supus pe omul-poetul- creștinul Traian Dorz, celor mai crunte umilințe și suferințe.

Scenele sunt descrise de narator prin tehnicile artei realiste. Dincolo de descrieri, simțim ura și neîmpăcarea scriitorului față de felul în care Traian Dorz a fost îngenunchiat de regimul comunist. Pe acest fundal, domnul Al. Florin Țene compară modul de a trăi al poetului Traian Dorz- sincer, curat, prin credință - cu al altor scriitori români care, pe vremea comunismului au trăit foarte bine, deoarece au acceptat să îl slujească: Mihail Sadoveanu, Tudor Arghezi, Mihai Beniuc și alții....

Cartea „Ce greu a fost în noaptea asta- Viața poetului Traian Dorz între realitate și poveste” întregeste portretul scriitorului Al Florin Țene- un om integru, luptător prin opera sa, pentru idealurile poporului român și pentru o literatură sinceră și valoroasă, neaservită politicului și niciunui alt factor perturbator de la sinceritate și valoare. De altfel, Liga Națională a Scriitorilor Români, asociație culturală înființată de domnia sa în 2007 susține aceste idealuri.

Nu putem să nu reamintim aici Manifestul Scriitorului Împotriva Comunismului, publicat în anul 2018 și cuprins în volumul dedicat domniei sale de subsemnata, „Atitudini Literare la Începutul Secolului XXI”, apărut în 2019.

Din suflet se nasc valorile!

Mai remarcăm excelenta formă grafică a volumului, apărut la editura Casa Cărții de Știință, Cluj Napoca, 2021!

Poeme

Ionuț Caragea

Continentul scufundat

iubirea poetului
e un imens continent
scufundat în sânge
lăsând la suprafață
doar rana - o insulă
pe care naufragiază
oamenii singuri

s-ar putea zice
că e un teritoriu ostil
dar rana are puterea
de a rămâne vie
pulsând precum
universul

și-n sângele ei
mereu fierbinte
cerul încă mai seamănă
semințe de lumină

pentru a da naștere
unui far călăuzitor
pe țărnul inimii

Locuiesc în casa cu ferestre închise

locuiesc într-o inimă
mă numesc Ionuț și-mi place să
privesc
în fiecare dimineață lumea
lumea întregă

cresc, la fel crește și inima mea
având nevoia să iubească
spațiul infinit
îmi întind degetele

spre ceea ce seamănă cu o
lumină
aici toate camerele-s sumbre
iar ființa mea se simte
abandonată și rece

câteodată nu pot sta locului
încerc să zbor, dar mă lovesc
de gratii
și visurile devin bestii care
încep să răcnească
mă trezesc într-o celulă
așteptând grațierea
dumnezeiască

îmi amintesc, locuiam împreună
cu Ea
sub cerul înstelat
privesc pereții
amintirile rupestre au înviat
locuiesc în casa cu ferestre
închise

Recuperarea amintirilor

între un vis
cu ochii deschiși
și-un vis cu ochii închiși
doar o umbră
care se târăște pe pământ
căutându-și originea

nimic nu plutește
nimic nu se ridică la cer

în războiul dintre
a fost și va fi
doar poetul mai iese
din tranșeea iluziei
recuperându-și amintirile
aflate în stare de agonie

apoi se prăbușește în el însuși
ca într-un cimitir
fără cruci

desăvârșind
tăcerea

Lada de zestre

eu trag după mine o umbră
o ladă de zestre

plină cu gânduri
din lumea în care trăiam
înainte să vin pe pământ

nu pot zbura
fiindcă lada e grea
pot doar scoate din ea
gândul care devine cuvânt
și-atunci reușesc să fac
un mic pas înainte

și tot încerc... și tot încerc
să scot toate gândurile
pentru a fi ușor ca o pasăre
dar oricâte gânduri aș scoate
lada continuă să fie grea
și-atunci îmi vine să urlu:

nu era destul să fiu un Sisif
care-și împinge inima
pe dealul înălțării?
de ce mai trebuie
să trag după mine
și lada de zestre
plină cu gânduri?

iar pasărea
pe limba ei păsărească
îmi răspunde:

și eu aș vrea să fiu un înger
dar când ajung prea sus
îmi cad penele
îmi îngheață ochii
și nu mai pot să respir

tu poți, cel puțin, să scrii
cu penele mele
tu poți, cel puțin, să vezi
dîncolo de nori

Poem în anticamera obscură

unele poeme rămân ca fetușii
în anticamera obscură
fără să mai fie botezate
de lacrimi pe hârtie
fără să ne mai privească
drept în ochi

un poem nenăscut
e o șoptă care amuțește
într-o pădure de gânduri
e o scânteie care se stinge

în vastul întuneric
e un vis căruia
i-au fost retezate aripile
înainte să învețe
ce-i zborul împlinirii

unde se duc aceste
nenăscute poeme?
cerul sau pământul
e casa lor?
mai revin pentru a ne da șansa
unei imense bucurii?

stau cu pixul în mână
și aștept o șoptă, o scânteie
un vis cu ochii deschiși
dar poemul nenăscut, ca un
rebel,
rămâne impasibil la dorințele
mele

deschid o carte
și citesc un alt poem
iar atunci
ca un copil gelos
poemul nenăscut apare
în toată splendoarea
și-mi spune:

sunt al tău!
scrie-mă!
nu pierde vremea!

iar eu, ca un bun părinte
cedez rugăminții sale
și astfel poemul nenăscut
devine poemul nou-născut
poemul care încântă
atât de mulți cititori!

Sfânta datorie a poemului

poemul aștepta
de mult, de foarte mult timp
să se deschidă această carte -
casa lui pe care oamenii
o priveau doar la exterior

la un moment dat
adulmecă aerul proaspăt
cu nările cuvintelor sale
punându-și, firesc, întrebarea:

oare-am ajuns
în casa unui om care citește
frecvent
sau în cea a unuia care-a primit
o carte cadou
și a deschis-o așa, la întâmplare
din simplă complezență?

oricum ar fi
gândi poemul
trebuie să-mi fac datoria
trebuie să le dau
și celorlalte poeme
șansa de a fi citite

dar poemul nu apucă
să-și dăruiască toate cuvintele

lespedea indiferenței
căzu peste el
și intră într-un somn adânc
în care își visă începuturile

mâna care l-a scris
ochii care l-au plâns
inima care l-a iubit
creierul care l-a scos din abis
glasul care l-a citit și recitat
ca pe o poveste frumoasă
cu un final care nu e niciodată
același

un vis frumos
în care începu să pătrundă
un fin miros de mucegai

Ruleta rusească

când dragostea e bumerangul
care te lovește în moalele
capului
exact atunci când sperii
să prinzi pasărea-n zbor

când dragostea e intersecția
cu sens giratoriu
și tu te-nvârți în jurul aceleiași
inimi
până rămâi fără lacrimi

când dragostea e ghilotina cu
aripi
și tu ești puiul de pasăre

care zboară din cuibul inimii
și cade pe stânca neagră
din fundul de abis

când dragostea e iluzia unei
flori
căreia i-ai smuls toate petalele
cu propriile tale gânduri
negative
când ea, de fapt, nici măcar nu
îmbobocise

când dragostea e șirul infinit de
întrebări
și tu ești actorul de circ
exersând
echilibristica vieții
pe firul unui vis imposibil

când dragostea e focul mocnit
pe care-arunci arar
câte-o speranță
ca pe un lemn putred

când dragostea e fata morgana
într-un deșert carnal
și tu rătăcești precum Ahab
pe-un ocean fără țarmuri
pentru a înfige adânc harponul
în inima unui alb adevăr

când dragostea e situația fără
ieșire
din coma profundă numită
viață...

...când dragostea e poemul fără
sfârșit
care așteaptă precum un glonte
cu parfum de flori nemuritoare
să joci ruleta rusească
în casa cu ferestre închise

Chiar și visul visează

cât trăiești
tot ce face
parte din tine
visează

chiar și mugurii
de pe șira spinării

visează să devină frunzele
unui arbore mereu tânăr și
falnic

chiar și picioarele visează
să ajungă rădăcini
într-un pământ mănos
în care să nu mai existe
morminte

chiar și ochii visează
să se deschidă într-o altă lume
în care să nu mai existe
timp, durere, decadentă și
umbre

chiar și urechile visează
să asculte cuvintele
mântuitorului
înainte de cina cea de taină cu
stelele

chiar și amorul visează
la o întâlnire fără muștrări de
conștiință
cu oamenii admirați pe ascuns
în loc să rămână doar
un amor propriu

chiar și sufletul visează
la sufletul său pereche
și chiar dacă nu-l găsește
îi închină monumente de lacrimi
și-l strigă neconținut
în jungla luxuriantă a minții

chiar și inima visează
să bată la nesfârșit
în pieptul lui Dumnezeu
iar bătăile sale
să fie auzite și simțite
de toți oamenii

chiar și creierul visează
ca toate amintirile lui
rămase de izbeliște
să devină poezie

chiar și visul visează
să nu mai fie
doar un vis